BOLŞEVİK
devrim
SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Ermeni soykırımı üzerine: Sorun nedir?
"Türk Ermenistanı" üzerine – Stalin
Yaşasın Sovyet Ermenistanı – Stalin
Ermeni sorununda BP(KK–T)'nin 4. Kongre kararı

Yeni dönem ve görevlerimiz

13

KASIM 2006 · FİYATI: 2 YTL.

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

İÇİNDEKİLER

— Ermeni soykırımı üzerine: Sorun nedir? 3
— "Türk Ermenistanı" üzerine –Stalin 12
— Yaşasın Sovyet Ermenistanı –Stalin 12
— Ermeni sorununda BP(KK/T)'nin 4.Kongre kararı 13
— Yeni dönem ve görevlerimiz 14
— Emperyalistler ve işbirlikçileri Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdi 18
— Pektim işçisi geleceği için örgütlenmeli 21
— Corus Yasan işçisi mücadele etti ve başarı kazandı 22

+++ kısaca +++ kısaca +++ kısaca +++

— 12 Eylül askeri faşist darbenin yıldönümüdür 25
— Av. Behiç Aşçı ölüm orucunda 25
— Bombacı paşa 26
— Okullar açılırken 26
— "İdamları imzalarken elim titremedi" 27
— Farklı sese izin yok 27

BOLŞEVİK devrim

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

Ermeni sorunu konusunda Türk devleti ve hakim sınıfları saldırılarına devam ediyor. Onlar için Ermeni sorunu bir tabu! Üzerine konuşulamaz, tartışılamaz, düşünülemez bile! Ermeni sorunu üzerine konuşmak, tartışmak, araştırma yapmak isteyen, yazdıkları romanlarda soruna değinen kimi burjuva tarihçi, araştırmacı, romancı, yazarlara saldırılar başladı, mahkemeler açıldı. Türk hakim sınıfları Ermenilere karşı uygulanan soykırımı reddetme adına yoğun faaliyetlere başladı. Aşağıda Ermenilere karşı yapılan soykırıma ilişkin ***1983*** yılında ***Bolşevik Partizan****'da (sayı 9/10, Ağustos/Eylül 1983) çıkan bir yazıyı aktarıyoruz.*

ERMENİ SOYKIRIMI ÜZERİNE:

Sorun nedir?

"Ermeni sorunu", Osmanlı devletinin son döneminde ortaya çıkan ve Osmanlı devletinin çok uluslu bir devlet olmasından kaynaklanan bir sorundur. Osmanlı devletinin son dönemlerinde; kapitalizmin belli ölçülerde gelişmesi, buna paralel olarak uluslaşma sürecinin hızlanması; Osmanlı devleti içinde hakim ulus durumunda olan Türklere karşı –Osmanlı devletine karşı- birçok ulusal ayaklanmanın temeli oldu. Osmanlı devleti ile çıkar çatışması içinde bulunan Rusya, İngiltere gibi devletler, bu dönemde Osmanlı devletine karşı ulusal temelde başlayan hareketlerden kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalıştılar.

Ermeniler de o dönemde Osmanlı devletinin çatısı altında yaşayan; ve uluslaşma sürecine giren birçok topluluk gibi, Osmanlı devletinden ulusal haklar talep ettiler.

Islahat Fermanından sonra (ki bu fermanla Müslümanlara "gayri-müslimler" yasa önünde eşit hale getiriliyordu) Ermeni patrikhanesinin hazırladığı "Ermeni milleti nizamnamesi" 29 Mart 1862'de onaylanarak yürürlüğe girdi. Bu nizamname

Ermeni toplumunun görüşmek üzere 140 üyeli bir Ermeni meclisinin kurulmasını öngörüyordu.

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşında Osmanlıların yenilmesi üzerine; Ermeniler Rusya'dan Osmanlı devleti içinde haklarının korunması için garanti istediler. Ayastefanos anlaşmasında ilk defa "Batı Ermenistan"dan söz ediliyor ve anlaşmanın 16. ve 25. maddeleri Osmanlı devletini Batı Ermenistan'da derhal reformlar yapma, Ermenilere yapılan baskılara son verme, Ermenileri Kürt ve Çerkez saldırılarından koruma yükümlülüğü altına sokuyordu.

Ancak Ermeni sorununun Osmanlı devleti ve Rusya arasında "halledilmesi" diğer büyük güçlerin işine gelmiyordu. Aynı yılın yaz aylarında (1878) yapılan Berlin kongresinde, İngiltere ve Avusturya-Macaristan imparatorluğunun baskısı ile, Ayastefanos anlaşması kısmen değiştirildi. Osmanlı devletine Berlin anlaşması yine reformlar yapma yükümlülüğü veriyordu. Ama bu anlaşma "Batı Ermenistan" yerine "Doğu Anadolu"dan söz ediliyordu.

Garantör devlet olarak Rusya yerine, şimdi Rusya dışında İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya da devreye giriyordu. Osmanlı devleti, Doğu Anadolu'da "asayişi sağlamak" gerekçesiyle doğuya önemli ölçüde asker kaydırdı. Müslüman olan Türklerle Kürtler arasında; Ermenilere karşı sistemli bir "dini düşmanlık" körüklenmeye başlandı. Ermenilerin silah taşıması yasaklandı.

Ermeniler giderek, Osmanlı devletinin verdiği sözleri tutmaya niyetli olmadığını kavradılar. Ermeniler üzerine baskı gittikçe artıyordu. Bu Ermeni milliyetçiliğinin gelişmesi için uygun ortam oluşturdu.

Ermeni örgütleri kuruldu. Ve bunlar önderliğinde isyanlar başladı. Balkanlarda ve Osmanlı devletinin çevre bölgelerinde çeşitli milletlerin devlet kurarak ayrılmasıyla sonuçlanan isyanlar; Anadolu'da kanla bastırıldı.

1894'te Hınçak Partisi önderliğinde gerçekleştirilen Sasun isyanı ertesinde 1894-1896 arasında Ermenilere karşı ilk geniş katliamlar oldu. Ermeni kaynakları bu dönemde 300.000 Ermeninin katledildiğini bildiriyor. Yalnızca Urfa'da 28-29 Aralık 1895'te girişilen katliamda 3000 kişi Ermeni katedralinde yakılmıştır.

Taşnaklar; 1908'de İkinci Meşrutiyet için ayaklanma sırasında Jön Türkler (o dönemde İttihat ce Terakki) aynı saflarda yer almalarına rağmen; bu kurulan iktidarın Ermenilere karşı baskı ve katliam politikası izlemesini engellemedi.

1909 ve 1912'de yeni katliamlar oldu. 1909'daki, merkezi Adana olan katliamlarda 30.000 Ermeninin öldürüldüğünü Ermeni kaynakları bildiriyor.

Birinci Dünya Savaşı "Ermeni sorunu"nun "nihai çözümünde" önemli bir rol oynamıştır. Bu dönemde savaş gerekçesiyle genç Ermeni erkekleri orduya çağrılmış, bu Ermenilerin silahsızlandırılmasında ilk adım olmuştur. Ardından orduya çağrılanlar özel birliklerde toplanarak, bunlar yol yapımı, demiryolu yapımı gibi işlerde zorla çalıştırılmışlardır. Bütün bunlara karşı en küçük bir direniş kanla bastırılmıştır. Ermeni halkın; Osmanlının bu zulmü ve sistemli yok etme politikası karşısında Ruslarla birleşeceği korkusu; daha geniş bir saldırının başlangıcı olmuş; 24 Nisan 1915'te Ermeni partileri yasaklanmış ve yöneticileri tutuklanmış; asılmış, ya da

başka yollarla yok edilmiştir.

Bunun hemen ertesinde, Türklerin "tehcir" hareketi dedikleri büyük çaplı imha hareketi başlamıştır. 1918'e dek süren bu hareket başından itibaren Ermeni nüfusun mümkün olan en geniş şekilde yok edilmesi üzerine kurulu idi. Talat Paşa Halep'teki yöneticilere gönderdiği bir telgrafta bu konuda şunları söylemektedir:

"Hükümetin Türkiye'de yaşayan Ermenileri bütünüyle yok etme yönünde bir kanun çıkardığı bildirildi. Alınan tedbirler ne kadar canice olursa olsun, onların varlığına son verilmelidir. Cinsiyet ve yaş ayrımı yapılmamalı, vicdanın sesine kulak verilmemelidir."

Bu öyle bir harekettir ki, Hitler'in daha sonra geniş çaptaki soykırımlarına örnek olmuştur. O, ordu yöneticileriyle yaptığı bir toplantıda şunları söylemektedir:

"Ben böylece kurukafa birliklerimi Polonya kökenli ve Polonyaca konuşan erkek, kadın, çocuk kim varsa acımadan öldürmeleri emri ile hazır hale getirdim. Yalnızca bu şekilde ihtiyacımız olan yaşama alanına kavuşabiliriz. Bugün Ermenilerin yok edilmesinden bahseden kimse var mı?"

Bu "tehcir" hareketi önce sivil halk arasında girişilen katliam ve yağmayla başlamakta; daha sonra büyük kafileler halinde sağ kalanlar yola koyulmaktadır. Yolda saldırılar sürmekte; açlık, sıcaklık, hastalık, saldırıları aşan küçük gruplar, Talat Paşanın "hiçbir şey" adını verdiği "hedefe" varmaktadırlar.

Ermeni kaynakları bu dönemde hayatlarını kaybeden Ermenilerin sayısını 1,5 milyona yakın olarak vermektedir.

Her ne kadar ülkemizde Ermeni katliamı uç noktasını 1915-1918 arasında yaşadıysa da, bu ondan sonra katliam olmadı anlamına gelmiyor. 1919-1922 Kurtuluş Savaşı sırasında da "gavur" olan her şeye duyulan kin, birçok Ermeninin yok edilmesi sonucunu vermiştir. Ermeni kaynakları İzmir'in "kurtarılması"nın Ermeniler açısından bilançosunu "kurtuluş" sonrasında katledilen 10.000 Ermeni olarak veriyorlar.

Bu politikanın sonucu olarak Türkiye'de Ermenilerin çok büyük çoğunluğu yok edilmiş; yok edilmeyenler topraklarından sürülmüş; Ermenilerin toprak bütünlüğü, iktisadi yaşantı bütünlüğü parçalanmış, Ermeniler Türkiye'de bir ulus olmaktan çıkarılmıştır.

İşte Türk burjuvazisi ve toprak ağaları ülkemizde Ermeni ulusunu ulus olmaktan böyle sistemli bir yok etme siyasetiyle çıkararak, Ermeni sorununu böyle "çözmüşlerdir".

"Ermeni sorunu "nun bu şekilde "çözümü", Türkiye'de Ermeni milletinin sistemli soykırımı politikasıyla yok edilmesi; topraklarından sürülmesi sonucu "çözümü"; **büyük bir tarihi haksızlıktır**. Bu haksızlığı kabul etmek, dile getirmek; bu haksızlığın uygulayıcısı Türk ırkçı hakim sınıflarını kınamak, teşhir etmek; bu haksızlıkta payı bulunan tüm emperyalist güçleri, bir bütün olarak emperyalist sistemi lanetlemek her devrimcinin ve her demokratın görevidir. Bunu yapmayan, "demokrat" sıfatına bile layık değildir.

TÜRK FAŞİSTLERİ SORUNU NASIL KOYUYOR

Hakim sınıfların Ermeni sorunu konusundaki tavrını cunta şefi Evren Niğde

konuşmasında şöyle ortaya koyuyor:

"1915'te Ermenilere karşı savaşı biz başlatmamıştık. O tarihte başlattıkları savaşın sonunda nasıl hüsrana uğradılar ise, bu savaşın sonunda da aynı şekilde hüsrana uğrayacaklardır. Türk milletini böyle adice saldırılarla yıldıracaklarını ve dize getireceklerini zannedenler ne kadar hataya düştüklerini en sonunda mutlaka anlayacaklardır. ... Üzerinde yaşadığımız bu topraklar bin senedir Türklüğünü muhafaza etmiştir, budan sonra da Türk olarak muhafaza edecektir."

Ermeniler Türklere saldırdı, dersini aldı! İşte kısaca Türk hakim sınıflarının tavrı bu. Hakim sınıflar açısından sorun, bu tavrı gerekçelendirmek, detaylandırmak, belgelere dayandırmak, vs.'dir. Bu konuda hakim sınıfların "danışmanlarından" Metin Toker şunları söylüyor:

"Devletler Ermeni terörüne karşı açık vaziyet almaya zorlanmalıdır. Bu sonuncunun sağlanması için ise yol, 'tarih platformunda' Ermenilerle hesaplaşmaya girişmektir. (...) Zaten soykırımı iddiası, buna son yüzyıllarda gerçekten uğramış tek kavim 'Beni İsrail' başta olmak üzere, aklı başında herkesçe kabul dışı sayılmaktadır. Bu soy doğuda kırılırken, aynı soy başkentte el üstünde tutulur mu? Pearl Harbour'dan sonra Japon asıllı Amerikalılar Pasifik sahillerinde kamplara tıkılmışlarsa, bunun adına soykırım mı denilir?

Ama hiçbir şey mi olmamıştır? Olmuştur. O halde olanın ne olduğunu bütün arşivleri açarak ve objektif bilim adamlarının katkısını da sağlayarak araştırsak, sonucu dünyaya ilan etsek, akıtılan çok kan gibi çok mürekkep de tasarruf edilecektir."

"Ermeni terörizminin indirdiği her darbeden sonra tepkimiz 'akıtılan kan yerde kalmayacaktır', 'sillemiz sabrımız kadar kuvvetli olacaktır', 'katiller yaktıkları ateşte kavrulacaklardır' gibi artık anlam taşımayan sözler sarf etmekten ibaret kalmaktadır. (...) Bir dava uğrunda ölmeye hazır bu kadar çok genç insan bulabiliyorsa küçümsenmemelidir. Yapılacak şey davanın gerçek olmadığının, böyle bir davanın bulunmadığının milletlerarası düzeyde ilmi bir şekilde tespit edilmesidir. Bu davaya dayandırılmak istenen taleplerin ise asla karşılanamayacağının yine milletlerarası düzeyde mutabakat halinde ilan olunmasıdır."

Yani soykırımı diye bir şey yoktur, ama bu ispatlanmalıdır! Metin Toker bu konuda "aklı başında herkesin" soykırım olmadığını kabul edebileceğini söylüyor! Onun aklı başında kişi dediği emperyalist güçlerdir. Onların her birinin eli şu veya bu milletin kanı ile yıkanmış olduğundan, emperyalist güçlerin -Ermeni hareketini kendi kontrolü altına alma durumu dışında- Ermeniler üzerindeki soykırımına soykırım demesini beklemek saçmadır. Onun için Metin Toker rahattır!

Şimdi Türk faşistleri "Ermeni davasının gerçek olmadığının" ispatı için hummalı bir faaliyet içindeler.

Onlar bu faaliyetin ilk ürünleri olarak birtakım "eserler" ortaya koydular! Bu çok bilimsel (!) eserlerden birini Nazlı Ilıcak köşesinde övgü ile tanıttı. Yazıda şunlar deniyor:

"Türk Tarih Kurumu'nun yayınları arsında çıkan Kamuran Gürün'ün Ermeni Dosyası adlı kitabı, davaya açıklık getiren değerli belgeler ve bilgiler ihtiva etmektedir. Bu kitapta Kamuran Gürün,

soykırım iddialarının demagojinin ötesine geçmediğini vesikalarla ortaya koyuyor.

Önce hadiseye 'tehcir' kelimesinden başlıyor ve şöyle diyor: 'Tehcir kelimesi, hicret kökünden gelir. Göç ettirme anlamında kullanılır. Bu kelimede temerküz kampına koymak manası yoktur, yer değiştirmek manası vardır. Bu sebeple Fransız ve İngilizlerin tehcir kelimesi karşılığı kullandıkları (Deportation) kelimesi, kasten yanlış kullanılan bir kelimedir. (Deportation) kelimesi, cezaen bir yerde ikamete mecbur edilmek, sürgün edilmek manasına gelir. Eğer tehcir kelimesi bugün hala günlük dilimizde kullanılan bir kelime olsaydı, mesela Keban baraj gölünün altında kalan köyler ahalisinin başka mahallelere nakledilmiş oluşlarını tehcir kelimesi ile izah edebilirdik. Şimdi bu kelimenin yerine (yerlerini değiştirmek) diyoruz'. Kamuran Gürün, birinci dünya harbi sırasında, doğu bölgemizde bulunan Ermenilerin Ruslar lehine çalıştığını işaret ederek 'Her ülke memleketin savaş gücünü sekteye uğratan kişileri vatan haini sayar' diyor ve ilave ediyor: 'Osmanlı hükümeti, mesela savaş başladıktan sonra isyan eden Zeytun asilerinin ve bunları saklamak veya yiyecek, giyecek, silah, techizat temin etmek şekliyle onlara yardım edenlerin hepsini kuşuna dizseydi, o günün şartlarına göre bu hukuki ve haklı bir davranış olurdu. Bunu yapmak yerine onları tehcir etmek herhalde gayri-insani bir davranış sayılmaz. Zira savaş halinde devletin ilk görevi ülkeyi korumaktır'.

Kamuran Gürün, bir İsviçreli yazardan alıntılar yaparak, bugün Türkiye'yi soykırımla suçlayan devletlerin, işgal ettikleri ülke halkını fakirliğe ve ölüme mahkum ettiklerini örneklerle belirtiyor.

-İngilizler Sudan'ı işgal ettikleri vakit, ülkede sükunu sağlayabilmek için eli silah tutan herkesin kökünü kazımışlardı.

-Fransız arşivleri, Transvaal'de yerli halktan onbinlerce kadın ve çocuğun toplama kamplarında ölüme terk edildiklerini gösteren resimlerle doludur.

-İngilizler, İrlanda'da, Hindistan'da uyguladıkları 'açlığa mahkum etme' usulünü denemişler ve 1841-1911 arasındaki 70 senelik dönem içinde, bol mahsule rağmen üç milyon İrlandalı açlıktan ölmüştür.

-Fransa, Cezayir ve Tunus'un istiklal mücadeleleri sırasında çok sayıda insanı öldürmüştür.

MAKSAT, KATLİAM DEĞİL

1915'te Osmanlı devletinin aldığı tehcir kararı ve tatbikatı Ermeni halkının katliamına yönelmiş bir karar değildir. Maksat harp halinde bulunan Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almaktır. Kamuran Gürün, kitabında bu hususu da çeşitli belgelerle gösteriyor.

-Enver Paşanın Talat Paşaya yolladığı 2 Mayıs 1915 tarihli telgraf ... Bu telgrafta Enver Paşa, Ermenilerin isyanlarını sürdürmek için daima toplu halde olduklarına değiniyor, bunları Rus topraklarına sürmek yahut Anadolu içine dağıtmak lüzumunu belirtiyordu. Enver Paşa, Ermenileri isyan çıkaramaz hale getirmek istiyordu. Ayrıca bu tatbikatın sadece 'isyan ve şekavet mihrakları' için düşünüldüğünü söylüyordu. Nitekim tatbikat böyle olmuş ve yalnız doğudaki Ermeniler tehcir edilmiştir.

-Başkumandanlığın, Dahiliye Nezaretine,

Dahiliye Nezaretinin Başvekalete gönderdiği yazılar... Bu yazılarda tehcir kelimesi dahi geçmemekte, 'diğer mahallelere sevk ve iskan', 'tayin ve tahsis edilen mahallelere nakil ve iskan' ibareleri kullanılmaktadır.

-Yer değiştirmenin nasıl yapılacağını açıklayan Bakanlar Kurulu kararı... Bu kararda, 'ahali, kendilerine tahsis edilen bölgelere, rahat bir şekilde can ve mal emniyeti sağlanarak nakledilecek, yeni evlerine yerleşene kadar iaşeleri göçmen ödeneğinden karşılanacak, kendilerine emlak ve arazi verilecek, muhtaç olanlara hükümetçe mesken inşa edilecek...' denilmektedir.

-Göç ettirmenin tatbikatı hakkındaki talimatname... Orijinal metni İngiliz arşivlerinde bulunan bu talimatname, 'göç edenlerin, gerek kamplarda, gerek yolculuk esnasında bir saldırıya uğramaları halinde, saldırganların tevkif edilerek Divan-ı Harbe sevkedileceğini öngörmektedir. Bütün bu gerekçeler ortadayken, hala Türklerden soykırım iddiasının kabul edilmesini istemek, daha önemlisi, Ermeni terörünün ardında gizlenen Sovyet canavarını görememek, izahı güç bir tutumdur.

Biz üşenmeden tekrar tekrar, anlatacağız. Ama onlar da peşin hükümlerden kurtulup daha iyi anlamaya çalışsınlar.'

Buradaki çok değerli(!!!) ve de çok bilimsel(!!!) tezleri toparlarsak ortaya çıkan tablo şudur:

-Aslında Ermeniler sadece "tehcir" ettirilmişlerdir! Yani yerleri değiştirilmiştir. O kadar! Hem bu öyle bir yer değiştirme olayıdır ki; yabancı dilde karşılığı bile yoktur!

-Ayrıca savaş vardı. Ermeniler Ruslar lehine çalıştılar! Aslında Türkler hepsini kurşuna dizseydi bile haklı olurdu! Bunu yapmak yerine onları "tehcir" etmek; gayetle de insani davranıştır!!!

-Hem diğer ülkeler de buna benzer işler yapmışlardır! Birbirimizi soykırımla suçlamak doğru değildir!

-Maksat katliam değil, Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almaktı. Tabii bu yüce amaç için(!) ufak-tefek ölüler filan olur!

İşte Türk hakim sınıflarının soruna "bilimsel"(!) yaklaşımı böyle!

Bu bilimsel yaklaşım(!!!) Türk hükümetinin "ilmi bir heyete" hazırlattığı "9 Soruda Ermeni Meselesi" başlığını taşıyan broşürde de sürüyor. Bu broşürde savunulan görüşler şunlar:

"Ermeni sorunun ardında emperyalizmin Osmanlı imparatorluğunu parçalama ve paylaşma politikalarının yattığını söylemek güç değildir."

Gerçekten de, Ermeni sorununu Rusya, İngiltere, Fransa Osmanlı devletine karşı siyasetlerinin bir aracı olarak, hem Osmanlı devletine hem de yer yer birbirlerine karşı kullanmışlardır. Ama burada "unutulan" şeyler vardır: Ermeni sorunun Osmanlı devletini yıkmak isteyen **diğer** emperyalist devletler tarafından kullanılması gerçeği, hiçbir şekilde Osmanlı devletinin Ermeni milletine karşı izlediği yok etme siyasetini haklı çıkaramaz.

Çünkü Osmanlı devletiyle diğer emperyalist güçler arasındaki çatışmada haklı olan yan yoktur! Bu her biri kendi emperyalist ve gerici emelleri için çatışan güçlerin bir dalaşmasıdır.

"İlk isyan 1890'daki Erzurum isyanıdır.

Bunu yine aynı yıl meydana gelen Kumkapı gösterisi,1892-93'te Kayseri, Yozgat, Çorum, Merzifon olayları, 1894'te Sasun isyanı, 1896'da Van isyanı ve Osmanlı Bankasının işgali, 1905'de padişah Abdülhamit'e suikast teşebbüsü, 1909'da Adana isyanı takip etmiştir. (...)

Osmanlılar bu isyanlar karşısında, her devletin yapacağını yapmışlar ve isyanları bastırmak için asilerin üzerine kuvvet göndermişlerdir. İsyanlar Ermeni halkın çoğunluğunun komitelerin faaliyetini benimsememesi nedeniyle kısa sürede bastırılabilmiştir."

Burada da emperyalist devletler için yazıldığı anlaşılan broşür, "devletin bütünlüğünün korunması" düşüncesi altında çok önemli olan, belirleyici olan soruyu atlamıştır. O da bu isyanların haklı olup olmadığı sorunudur. Bu isyanlar milli baskıya karşı bir başkaldırıdır. Ve bu yanıyla kesinlikle haklıdır. Nasıl uluslar hapishanesi durumunda olan Çarlık Rusya'sında ulusların başkaldırıları haklı idiyse; Osmanlı devletinde de bu isyanlar haklı idi. Ve bu isyanlar bir proletarya hareketinin en yakın müttefikleri olma potansiyelini içlerinde taşıyordu.

"Birinci Dünya Savaşı başlangıcında Ermeniler, Osmanlı devleti halinde bulunan Rusya'nın yanında yer almışlardır.

1915, 11 Nisan'da Van'da geniş çaplı bir Ermeni isyanı başlamış, Van bu isyan sonucu Rusların eline düşmüştür…

… Osmanlı hükümeti maruz kaldığı bu büyük iç ve dış tehlikeler nedeniyle, benzer tehlikelerle karşılaşan tüm ülkelerin almakta tereddüt göstermeyeceği bir önleme başvurarak, savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermenileri daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tehcir etmiştir."

Burada önce tespit edilmesi gereken şey; Ermenilerin Van isyanının haklı bir temeli olup olmadığı sorusudur. Osmanlı devleti Ermenilere karşı 1890'lardan itibaren izlediği sistemli baskı politikasını, katliamlara dönüştürmüştür. Savaş çıktıktan sonra, askere alma adına Ermeniler silahsızlandırılmış, genç Ermeni erkekleri zorla yol yapımında, vs. çalıştırılmıştır. Açlık ve susuzluk içinde birçok Ermeni genci yok edilmiştir. Böyle bir durumda Ermenilerin isyanı; kendi varlığını korumaya yönelik haklı bir harekettir. Bu isyanın Rusya tarafından kullanılması, isyanın bu haklı yanını kesinlikle ortadan kaldırmaz.

Bunun ötesinde; "tehcir"in isyana katılanlarla sınırlı tutulmadığı, bütün Ermenileri kapsadığı bir olgudur.

"Ermenilerin Doğu Anadolu'daki çarpışmalar ve tehcir sırasında kayıplar verdikleri doğrudur, esasen bunu kimse inkar etmemektedir. Bir dünya savaşı, bir ayaklanma ve isyan, bunun sonucu bir tehcir sözkonusudur. Savaştan kaynaklanan genel asayişsizlik ortamı ve şahsi kin ve intikam duyguları, tehcir edilen kafilelerin bir takım saldırılara uğramasına neden olmuştur. Hükümet bu durumu elinden geldiğince önlemeye çalışmış ve sorumlu gördüğü kimseleri de cezalandırmıştır."

Ermenilerin yok edilmesinin hükümet politikası olamadığı; hükümet kuvvetlerinin bunu elinden geldiğince engellemeye çalıştığı, kuyruklu bir yalandır! Böyle kişisel saldırılarla 1 milyon üzerinde insanın yok edilmesi mümkün değildir. Üçbeş kişinin cezalandırılmış olması da, göz

boyamadan başka bir şey değildir. Bugün de, mesela ülkemizde "işkence", devlet ve hükümet politikası değildir kağıt üzerinde!!! Yarın arandığında işkence yapılması yönünde direktif verildiğine dair belge bulmak çok güç olacaktır. Ve hükümet göstermelik olarak bir-iki işkenceciye kağıt üzerinde ceza verilmesini sağlamıştır. Ama bu işkencenin ülkemiz de devlet siyaseti olduğu gerçeğini bir an bile ortadan kaldırmaz.

"Gerçek Ermeni kaybı nedir? Bunu kesin olarak tespit etmeye imkan yoktur. Ancak, ortada esas olarak alınabilecek temel bir veri vardır. Bu da Osmanlı devletinde o dönemki Ermeni nüfusudur. (...)

Ermeni kaynaklı ve mübalağalı olduğu aşikar rakamları bir kenara bırakırsak, batı kaynaklı rakamları 1.056.000 ile 1.555.000 arasında değiştiğini ve bunun ortalaması olan 1.300.000'in fiili nüfus sayımına dayalı Osmanlı istatistikleri ile hemen hemen aynı olduğunu görmekteyiz. Bu nedenle Osmanlı Ermeni nüfusunun 1.300.000 olduğunu söyleyebiliriz."

Burada neden "Ermeni kaynaklı" rakamların bir kenara bırakılıp, Osmanlı istatistiğine inanılması gerektiği "ilmi araştırma" yazarlarının sırrıdır. Osmanlı istatistiklere göre bugün Türkiye'de Kürt yoktur. Ama gerçek olgu, nüfusun dörtte bir kadarının Kürt olduğudur! O halde, bundan 60 yıl sonra diyelim ki Türkiye'de Kürt nüfusu tartışmasında kime inanacağız? "İlmi araştırma" yazarlarına göre tabii ki TC istatistiklerine! Ne de olsa Osmanlının devamı! Osmanlı istatistiklerinin Ermenileri az göstereceği aşikardır. Ermeni kaynakları, istediği kadar abartmalı olsun, kuşkusuz gerçeğe Osmanlı istatistiklerinden daha yakındır.

Osmanlı devleti içinde Ermeni nüfusu hakkında Ermeni kaynaklarının verdiği bilgilere göre durum şöyledir:

Ermeni patrikhanesine göre 2.560.000

Ermeni tarihçi Basmacıyan'a göre 2.380.000

Lozan konferansına katılan Ermeni heyetine göre 2.250.000

Ermeni tarihçi Kevork Aslan'a göre 1.800.000

Bu bilgilerden çıkarılacak sonuç, Osmanlı devletinde yaşayan Ermeni nüfusunun – soykırım öncesi- 2-2,5 arası olduğudur.

"Bu tablodan çıkarılacak ilk sonuç, toplam Ermeni nüfusu 1.300.000 olduğuna göre, 1.500.000 Ermeninin ölmüş olmayacağıdır. Demek ki Ermeni propagandasının bu iddiasının gerçekle bir ilgisi yoktur.

Öyle ise gerçek Ermeni kaybı ne kadardır?

Talat Paşa İttihat ve Terakki partisinin son toplantısında Ermeni kaybının 300 bin olarak tahmin edildiğini söylemiştir.

Fransız din adamı Monsigneur Touchet, 1916 Şubat'ında Ouvre de Orient kurumunda verdiği bir konferansta 500 bin Ermeninin öldüğünün sanıldığını, ancak bunun abartılmış olabileceğini ifade etmiştir.

Toybee Ermeni kaybını 600 bin olarak göstermektedir. Encyclopedia Britannica'nın 1918 baskısında aynı rakam vardır. Ermeniler de önce bu rakamı ileri sürmüşlerdir.

Türkiye bakımından bu konudaki talihsizlik, mütareke sonrasında iş başına gelen ve işgal kuvvetleriyle işbirliği yapan Osmanlı Hürriyet ve İtilaf hükümetinin

İttihat ve Terakki hükümetini mahkum etmek amacıyla tehcirde 800 bin Ermenin öldüğünü iddia etmesi olmuştur. İşgal kuvvetlerine yaranmak için uydurulan bu rakam Ermenilerin ölü sayısını daha yüksek göstermelerinde önemli rol oynamıştır.

Bununla birlikte, gerçek Ermeni kaybı hakkındaki tahminler Talat Paşanın verdiği rakam civarındadır."

Burada neden Ermeni nüfusunun az gösterilmeye çalışıldığı ortaya çıkmaktadır. Öyle ya, zaten nüfus 1,3 milyonsa, 1,5 milyonun yok edilmesi mümkün değildir. Yani Ermeniler yalan söylüyor!

Bir an için nüfusun gerçekten 1,3 milyon olduğunu; Talat paşanın verdiği rakamın doğru olduğunu; 1,3 milyonluk nüfusun 300.000'inin yok edildiğini; 700 bininin başka ülkelere göçe zorlandığını varsayalım. fark eden nicelikten başka nedir? Bir ulusun ulus olarak varlığına planlı son verme konusunda değişen bir şey var mıdır?

Naziler de 6 milyon değil de, diyelim ki onun beşte biri kadar; 1.200.000 Yahudiyi planlı olarak yok etmiş olsalardı, uyguladıkları soykırım olmayacak mıydı?

Görüldüğü gibi, Türk hakim sınıfları zor durumdadırlar. Ermenilerin katledildiği belgeli olarak ortadadır. Bunu gözlerden saklamanın imkanı yoktur. Ermeni milliyetçi örgütleri de eylemleriyle sorunu her zaman yine gündemde tutmaktadırlar. Türk hakim sınıfları şimdi, ölenlerin savaş içinde öldüğü, planlı soykırım olmadığı, vb. tezleri ispatlamak için kendilerini zorlamakta, bunun için tarihi çarpıtmaktadırlar. Minare kılıfa sığmamaktadır!

Kuşkusuz, katliamın birinci elden sorumlularından olan Talat paşanın değil, Hürriyet ve İtilafçıların verdiği rakam doğruya daha yakındır. Onların bu rakamı galip devletlere yaranmak için verdiği tespiti ispatlanamaz bir iddiadır. Hürriyet ve İtilaf hükümeti kendini Osmanlı devletinin temsilcisi olarak görüyordu. Ve suçlanan yalnızca İttihat ve Terakki hükümeti değil, Osmanlı devletiydi. Bir devletin kendi kendini suçlaması ise mantıkla bağdaşır iş değildir. Kaldı ki, Hürriyet ve İtilafçılar ne kadar uşak iseler, İttihat ve Terakkiciler de o kadar uşaktı. Yalnızca uşaklık ettikleri güçler değişikti, o kadar!

Genelde Talat Paşa ne kadar inanılır ise, Hürriyet ve İtilafcılar da o kadar inanılırdır. Bu konuda ise Hürriyet ve İtilafcılar Talat Paşaya göre daha inanılırdır.

Çünkü Talat Paşanın katliamın doğrudan uygulayıcısı olarak rakamı az tutmak işine geliyordu. Kaldı ki, Osmanlı katliamı için Osmanlı şahitliğine de ihtiyaç yoktur. Ermeni ve diğer tarihçilerin verdiği rakamlar ortadadır.

Türk hükümetinin çok "ilmi" heyetinin vardığı genel tez şu:

"Ne sistemli bir soykırım, ne de 1,5 milyon Ermeninin ölmesi sözkonusu değildir. Bunu iddia etmek tarihi gerçekleri saptırmaktan ve ölü istismarı yapmaktan başka anlam taşımamaktadır."

Olgular, burada söylenenlerin amaca uygun yalanlar olduğunu, gerçeklerin, burada söylenenlerin tam tersi olduğunu gösteriyor. Ermeni milleti özellikle 1915-1918 arası uygulanan sistemli soykırımla Türkiye'de millet olmaktan çıkarılmıştır. Bu politika sonucu 1-1,5 milyon arası Ermeni yok edilmiştir!

Faşist Türk hükümeti, çabalarıyla tarihi çarpıtmaya çalışmakta.

Aşağıda Ermeni sorunu üzerine Ocak 1990 tarihli Bolşevik Partizan'da yayınlanan (sayı 56) Stalin'in iki yazısını yayınlıyoruz.

"TÜRK ERMENİSTANI" ÜZERİNE

"Türk Ermenistan'ı denilen yer, herhalde Rusya'nın "savaş hukukuna göre" işgal ettiği tek ülkedir. O "cennet köşesi" ki, Batının şiddetli diplomatik ihtiraslarına ve Doğunun kanlı yönetim egzersizlerine uzun yıllar konu olmuştur (ve hala olmaktadır). Bir yanda Ermeni progromları ve katliamları, diğer yanda yeni bir katliama kılıf olarak tüm ülkelerin diplomatlarının ikiyüzlü "ricaları", fakat sonuç: baştan sona kana bulanmış, aldatılmış ve köleleştirilmiş bir Ermenistan –"uygar" güçlerin diplomasi "sanatı"nın bu "alışılmış" resimlerini kim bilmez?

Yurtlarının kahraman savunucusu olan, fakat hiç de uzakgörüşlü politikacılar olmadıkları için emperyalist diplomasi haydutlarına tekrar tekrar aldanan Ermenistan'ın evlatları, şimdi artık eski diplomatik kombinezonların, Ermenistan'ı kurtuluşa götüren yol olmadığını görmek zorundalar. Ezilen halkları kurtuluşa götüren yolun, Ekim'de Rusya'da başlamış olan işçi devriminden geçtiği açıktır. Rusya halklarının kaderinin, özellikle Ermeni halkının kaderinin, Ekim Devriminin kaderiyle sıkı sıkıya bağlı olduğu şimdi herkes için açıktır. Ekim Devrimi ulusal baskının zincirlerini parçaladı. Halkları ellerinden ve ayaklarından bağlayan Çar'ın gizli anlaşmalarını yırttı. O ve yalnızca o, Rusya halklarının kurtuluşu eserini sonuna kadar götürebilecektir.

Bu düşüncelerden hareket eden Halk Komiserleri Konseyi, "Türk Ermenistanı"nın kendi kaderini özgürce tayini üzerine özel bir kararname çıkarmayı kararlaştırdı. Bu, özellikle şimdi, Alman ve Türk iktidar sahiplerinin, emperyalist karakterlerine uygun olarak, işgal edilmiş bölgeleri zorla egemenlikleri altında tutma isteklerini gizlemedikleri bir anda zorunludur. Rusya halkları, fetih çabalarının Rus Devrimine ve onun Hükümetine yabancı olduğunu bilsinler. Herkes bilsin ki, Halk Komiserleri Konseyi, emperyalist ulusal baskı politikasına karşı, ezilen halkların tam kurtuluşunu koyar.

Halk Komiseri J. Stalin
"Pravda" No. 227, 3 Aralık 1917.

YAŞASIN SOVYET ERMENİSTAN!

Eziyet ve çok çile çekmiş, Antant ve Daşnaklar tarafından açlığa ve yıkıma terkedilmiş ve kitle halinde kaçmaya mahkum edilmiş, tüm "dost"ları tarafından aldatılmış olan Ermenistan, bugün kurtuluşu kendisini Sovyet ülkesi ilan etmekte bulmuştur.

Ne Ermeni çıkarlarının "ezeli koruyucusu" İngiltere'nin sahte teminatları, ne Wilson'un kötü ünlü ondört maddesi, ne de Milletler Cemiyeti'nin Ermenistan'ın yönetimi için kendi mandası üzerine çığırtkan vaadleri, Ermenistan'ı katliamlardan ve fiziksel imhadan kurtaramadı (ve kurtaramazdı da!). Yalnızca Sovyet iktidarı düşüncesi, Ermenistan'a barışı ve ulusal yenilenme olanağını vermiştir.

İşte Ermenistan'ın Sovyetleşmesine yol açmış olan bazı olgular. Antant

ajanı Daşnakların zararlı politikası, ülkeyi anarşi ve sefalete sürüklemiştir. Daşnakların Türkiye'ye karşı başlattığı savaş, Ermenistan'ın içinde bulunduğu zor durumu son haddine vardırmıştır. Ermenistan'ın açlık ve haksızlıklardan ıstırap çeken kuzey bölgeleri, Kaysan yoldaşın önderliğinde Kasım sonlarında ayaklandılar ve Ermenistan Devrimci Askeri Komitesi'ni oluşturdular. 30 Kasım'da yoldaş Lenin'e, Ermenistan Devrimci Komite'nin Delijan kentini ele geçirdiğini bildiren bir selamlama telgrafı geldi. 1 Aralık'ta Sovyet Azerbaycan, gönüllü olarak tartışmalı bölgelerden feragat ettiğini ve Sangesur'un, Nahçevan'ın ve Dağlık Karabağ'ın Sovyet Ermenistan'a devrini açıkladı. 1 Aralık'ta Devrimci Komite, Türk kumandanlığı tarafından selamlandı. 2 Aralık'ta Orconikidze yoldaşın Erivan'dan, Daşnak Hükümetinin kovulduğunu ve Ermenistan birliklerinin Devrimci Komite emri altına girdiklerini bildiren bir haberi geldi.

Bugün Ermenistan'ın başkenti Erivan, Ermenistan Sovyet iktidarının elindedir.

Ermenistan ile çevredeki müslümanlar arasındaki yüzyıllara dayanan düşmanlık, Ermenistan, Türkiye, Azerbaycan emekçileri arasında kardeşçe dayanışma inşa edilerek bir çırpıda yok edilmiştir.

Eski emperyalist diplomasi kurtlarının boş yere kafa patlattığı sözümona Ermeni "sorunu"nu yalnızca Sovyet iktidarının çözebilecek durumda olduğunu, konuyla ilgili olan herkes bilmelidir.

Yaşasın Sovyet Ermenistan!

"Pravda" No. 273, 4 Aralık 1920,
İmza: J. Stalin

Aşağıda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 4. Kongresi'nin Ermeni sorununda aldığı kararı aktarıyoruz: (Bkz: 15 Ocak 1991 tarihli Bolşevik Partizan sayı 62)

... "Bir ulusun ulus olma niteliğini yitirmesi (ulus olmaktan çıkası), emperyalizm çağında kural olarak zor kullanımı temelinde sözkonusu olmaktadır. ... Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesiyle, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının reddedilmesi, bütünüyle yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, "tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve genişlemesini engellemeyen" (Bkz. Lenin, Tüm eserler, cilt 6, sayfa 125, Almanca) *bir tarihi haksızlık değil, tersine* ***"toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala doğrudan doğruya engelleyen"*** *bir tarihi haksızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. ... Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulmasıyla mümkündür. ... Yani* ***bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, daha bugünden ayrılma hakkının savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmalıdır.****"*

Yeni dönem ve görevlerimiz

Neden bu başlık?

Bu yazı için başlığımızı "yeni dönem ve görevlerimiz" olarak belirledik. Kuşkusuz bu başlığı neden attığımız sorulabilir ve belki aranacak cevap çok net bir şekilde bulunamayabilir de!

Ama şöyle bir Partimizin son Kongresinin dışa açılan yazılarını değerlendirdiğimizde, aslında böyle bir başlığın bu aşamada yerine oturduğunu görebiliriz.

Bilindiği gibi Kongremiz Kadınlaşma ve Gençleşme siyasetimizin bir sonucu olarak yeni yönetimini şekillendirdi.

Ama sadece bu mu?

Yine gelişmeleri iyi takip eden yoldaşlar bilecekler ki, Partimiz, Yurtdışı örgütümüzün anda değişik nedenlerden Ülkelerimize gelmeye hazır olmayan yoldaşlarımızı kardeş partimize ve kendimize yakın bulduğumuz örgütlere devretti. Bu yoldaşlar yurtdışında bulundukları ülkelerde Sosyalist Devrim mücadelesi için ellerinde gelen olanaklarla en iyi çalışmayı yapacaklardır.

Ama bu durum bir sonucun da ilanıdır;

Artık yurtdışındaki faaliyetleri esasta sonlandırma ve Kuzey Kürdistan ve Türkiye Partilerimizin ana merkezdeki görevleri yerine getirmek için varolan gücüyle çalışması demektir.

Yasallığa bel bağlamayacağız!

Ülkelerimizdeki çalışmalarda Partimizin varlığı için olmazsa olmazı olan yasal alanın dışındaki faaliyetlerimizin güçlendirilmesi ve geliştirilmesi bu alandaki yoldaşlarımızın omuzlarındadır. Bu yoldaşlarımız Partimizin değişik kongrelerinde karar altına aldığı kararları yaşama geçireceklerdir.

Yoldaşlar bu çalışmayı örgütlerken ve yaşama geçirirken varlığımız için mutlak gerekli olan illegal çalışma kurallarına uymayı bir an olsun elden bırakmamalıdırlar.

Bu bizim daha fazla iş yapma, ileriye doğru hamle yapma genel bakışımızı darlaştırmamalı, tersine daha başarılı bir çalışmayı gizliliğin kuralları gözetilerek yapılması gerektiğini bilmelidirler.

Nerede hangi işi hangi koşullarda yapacağımızı iyi değerlendirmeli ve atacağımız adımlar sağlam atılmalıdır, ama atılmalıdır.

Zarar görmemek önemlidir, ama bu iş yapmama anlamına gelmemelidir. Biz bugünkünden daha fazla iş yapmak zorundayız. ***Gelişmemiz için bu kaçınılmazdır.***

Sınıf düşmanlarımızı alt etmek için bu mutlaka gereklidir.

Ama oportunizmin, revizyonizmin ve reformizmin etkisini sınıf hareketi içerisinde kırmak için de mutlaka daha fazla çalışmalıyız.

Daha bir planlı, daha bir atak şekilde bu planlarımızı uygulamalıyız.

Bin tane doğru program da olsa inatçı bir şekilde pratiğe geçirilmeden bir değeri olmayacaktır.

Öyleyse siyasi ve ideolojik olarak kendimizi geliştirmeli ama doğru olarak

ortaya koyduğumuz görüşleri yaşamla buluşturmalıyız.

Bunun için Partimizin Türkiye bölümündeki yoldaşlar olarak işçi hareketi içerisinde ciddi bir çalışmayı yürütmeye devam etmeliyiz.

Fabrikalar kalelerimiz olacaktır!

Partimiz, "Fabrikalar kalelerimiz olmalıdır" doğru sloganını yaşamla buluşturmamızı istiyor. Bu Kongre kararıdır.

Lenin yoldaş, ***"işletmelere hücum"*** demişti. Çarlığın en karanlık dönemlerinde bile, fabrikalarda işçileri düzene karşı örgütleme en temel görevleri olmuştur Bolşeviklerin. Lenin yoldaş 1897'de yazdığı bir makalede baka şeylerin yanı sıra, *"Çalışmamız her şeyden önce ve esas olarak fabrikalara, şehir işçilerine yöneliktir. Rus sosyal-demokrasisi gücünü israf etmemelidir. .... Bundan dolayı, fabrika, şehir işçileri arasında kalıcı bir devrimci bir örgüt yaratmak Sosyal-demokrasinin ilk ve acil görevidir. Öyle ki, bundan sapmak, bugünkü durumda hayli akılsız bir iş olacaktır." demektedir.(Geniş bilgi için bakınız "İşçi sınıfı hareketi üzerine H.Yeşil, sayfa 93")*

Dünya Komünist Partisi KOMİNTERN son kongrelerinde partilerin işletmeler temelinde örgütlenerek Bolşevikleşmeleri direktifini vermişti...

Bu tespitlerin hepsi, Karl Marks yoldaşın, *"Bugün burjuvazi ile karşı karşıya duran bütün sınıflar içerisinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında erirler ve nihayet yok olurlar; proletarya ise onun öz ürünüdür."(Bakınız Komünist Manifesto, Dönüşüm Yayınları sayfa 117)* tespitiyle bütünleşen tespitlerdir.

Bu görevleri yerine getirirken Lenin yoldaşın, *"İlk dönemde gerçekten çok az gücümüz vardı ve o sıra kendimizi yalnızca işçiler arasındaki eyleme adamamız ve bu yoldan sapmalara karşı çıkmamız çok doğal ve yerinde idi. O sıra bütün görevimiz işçi sınıfı içindeki durumumuzu pekiştirmekti." (Ne Yapmalı sayfa 109, İşçi Sınıf Hareketi Üzerine Yazılar s.94)* tespitlerine çok dikkat etmemiz gereklidir.

İşçi Sınıf Hareketi en zayıf dönemini yaşıyor!

İşçi Sınıf Hareketinin geldiği nokta, genel olarak değerlendirilirse bir dip noktadır. İşçi Hareketinin andaki durumda sermayenin uluslararası alandan kaynaklı saldırıları geri püskürtme durumu yoktur.

Tamamıyla esnekleştirilen İş Yasası; Sosyal Hakların budandığı "paran kadar sağlık" anlamına da gelen Genel Sağlık Sigortası; SSK'ların özelleştirilmesine doğru atılan adımlar; Terörle Mücadele Yasası burjuva parlamentosunda bir bir geçti.

Sınıf hareketinin buna karşı tepkisi cılız oldu.

Hakim sınıflar bu tepkileri ciddiye almadılar.

Sınıf hareketinin içerisinde Bolşeviklerin azlığı, sosyalizm adına konuşan devrimci küçük burjuva sosyalistlerinin küçüklüğü, sınıfın öncülüğünün burjuva reformistlerine ve açık ihanetçilere bırakması anlamına geliyordu.

Son dönemde YTL'nin değerinin yüzde 25'ler civarında düşürülmesi bir çeşit devalüasyon olmasına rağmen kitlelerin

yoksulluğunun hızla artması anlamına gelen bu ekonomik sallantıya karşı da tepkiler çok cılız oldu.

Önümüzdeki süreçte de 2821 sayılı Sendikalar ve 2822 sayılı Grev Lokavt ve Toplu Sözleşme Yasası burjuva meclisinden geçerek yasalaşacaktır. Sınıf hareketinin bugünkü durumu göz önüne alındığında, az sayıdaki ciddi karşı çıkışların dışında çok ciddi bir karşı duruşu sergileme olasılığı sıfıra yakın olduğunu düşündüğümüzde bu yasalar geçecektir diyoruz.

Her şeye rağmen örgütleneceğiz...

Fakat gerek işsizlik sigortasının işsizlik dönemindeki belli desteği, gerekse 4857 sayılı iş yasasının iş güvencesinden gelen kısmi güvence ve 2821 ve 2822 sayılı yasalardaki muhtemel küçük iyileştirmeler (Sendikalara üyelikte noter şartının kaldırılması, sendika temsilcilerine biraz daha fazla güvence, iş kolunun daraltılması gibi..) örgütlenmelerde işten atılan işçilerin günlük yaşamını sürdürmede kolaylık sağlayacağından, örgütsüz işyerlerinde çalışan işçilerin örgütlenmeye biraz daha sıcak bakacaklarına işaret etmektedir.

Partimizin kadroları bu gerçeklerin bilincinde olarak, fabrikaların kalelerimiz haline getirilmesi için bir atılım çalışması içerisinde olacaklardır.

Parti İşyeri Hücreleri

Yazımızın girişinde de belirtmiştik, çok iyi planlar, aynı zamanda çok iyi gelişme demek değildir!

Gerçekleşebilir planlar yapılmalı ve inatçı bir şekilde bu planın uygulanması için çalışma yapılmalıdır.

Tespit ettiğimiz fabrikada nasıl ve kimden ilişki çıkaracağımız, ilişki çıkardığımız işçi ile nasıl hareket edeceğimiz, işyerinde Partinin İşyeri Hücresini hangi insanlarla birlikte kuracağımız, bu hücre ile hangi eğitimleri yapacağımız belirlenmeli ve yaşama geçirilmelidir.

İşçilerle ilişki geliştirmenin en temel kıstası o işyerindeki sorunlardır. İşyerindeki sorunları bilmek, onlar karşısında çözüm üretmek önemlidir. Bazı sorunları tek başına çözemiyorsanız başka yoldaşlardan ya da başka bölgelerden alabileceğiniz yardımlar varsa bunlarla uygun iletişim yolları üzerinden ilişkilenerek yardım almak gerekebilir. Bunlar da yapılmalıdır. Ama herkesin istediği şekilde ve gizli çalışma kuralları çiğnenerek değil.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi **Partinin İşyeri Hücresi**'ni kurmak esas hedefimizdir. Ama işçilerle günlük sorunlarını, özellikle fabrika içerisindeki sorunları kendi sorunlarımız olarak ele almadığımız sürece o fabrikada işçi kazanmak çok zor olur. Esas hedefimizin bu olması, bizim o işyerinde sendikal faaliyet yok ise onları o yönde hazırlamamız gerekliliğini ortadan kaldırmamaktadır. Biz işyerinde en dürüst ve en çok istekli işçiler içerisinde işyerinin büyüklüğüne göre bir üst komite ve her üretim bölümünde de alt komiteler kurarak çalışmaları yönlendirmemiz lazımdır. Bu çalışmalar da gizlilik içerisinde yürütülmelidir. Aksi halde öne çıkan kadroların harcanması kaçınılmazdır. Bu bizim hedefimizi zora sokar. Yine vardiyalar varsa onlar da dikkate alınmalıdır.

Bu komitelerin eğitimi çok önemlidir. Kimin kimle nasıl ilişki içinde olacağı iyi tespit edilmelidir. Sendikal örgütlenme işyerindeki esas amaca hizmet etmelidir,

onu yok eden değil. Yani uzun vadeli olarak Partinin işyeri örgütlülüğü esas amaçtır. Sendikal örgütlenme içerisinde partiyle ilişki içinde olan bazı yoldaşları bilerek geri çekmeliyiz ve bunları saldırılar karşısında mutlaka korunmalıyız. Bu durum yaratılmışsa sendikal örgütlülüğe geçilmelidir.

Tabii ki bazen mücadele bizi hazırlıksız da yakalayabilir ve biz müdahale etmek zorunda kalabiliriz.

İşyerindeki örgütlülük içinde yasaların iyi bilinmesi şarttır. Bilinmiyorsa öğrenilmelidir.

İşyeri Gazetesi çıkarılmalıdır

İşyeri örgütlenmesi süreci içerisinde sürekliliği sağlanmış illegal basının, işyeri basınının oluşturulması bir şarttır.

İşçilere hem işyeri sorunlarını hem de ülkelerimizde ve uluslararası alandaki gelişmeleri aktaran bir gazetemizin olması bir görev olarak ele alınmalıdır. Ülkelerimiz solunun bunun önemini kavramaması sonucu işyerlerinde politik kadroların oluşturulması bir türlü sağlanamamaktadır. Bu durum aşılmalıdır. Uluslararası deneyimler bunun yararlarını göstermiştir, göstermeye devam etmektedir.

Günlük gelişmeler izlenmelidir

Yine bu esas kıstaslara bağlı olarak, toplumsal gelişme içerisindeki diğer sorunlar işçilerin sürekli gündem maddeleridir. Bunları burjuva medya üzerinden izlerler... bazen tepkili olurlar... onların neye karşı nasıl tepki gösterdiğini iyi takip etmek lazımdır.

Bu yanları iyi bilinmesi koşullarında ancak onlara bir adım daha hızlı yaklaşma ve kazanma şansı ortaya çıkabilir.

İşçilerin günlük gelişmeler karşısındaki tutumları ele alınarak onlarla seviyeli dostça tartışmalar yürütülmelidir. Yanlışlarına karşı itici bir şekilde "ben bilirimci" tavırlarla değil, dostça alttan alan ama onlara doğruları anlatan ve onları geliştiren bir tarz izlememiz lazımdır.

Gelişmeler karşısında sürekliliği sağlanmış bir karşı duruş sergilenmelidir...

Partimizin kadroları bulundukları alanda ülkelerimizde ve uluslararası alandaki gelişmelere anında tavır takınmalıdırlar.

Bir Filistin, bir Kürdistan'daki gelişmeler bizim vakit geçirmeden tavır takınmamız gereken konulardır. Buna benzer diğer gelişmeler karşısında da anında bildirimizle, kuşlamalarımızla, yazılamalarımızla, süslenmiş pankartlarımızla tavrımız ortaya konmalıdır.

Partimiz yıllardan bu yana yerel örgütlerimizin ani gelişmeler karşısında inisiyatif kullanarak tavır geliştirmesi gerektiğini belirlemiştir.

Türk komünistlerin tavrı ne olmalıdır?

Özellikle Türkiye bölümündeki yoldaşlarımız, Türk hakim sınıflarının her türlü şoven, ırkçı ve faşist tavırları karşısında harekete geçmeli karşı propaganda araçlarını yaratmalıdır. Bu bizim görevimizdir.

Gerçekten "Halkların Kardeşliği"nin sağlanabilmesi için, özellikle Türk milleti mensubiyeti olan yoldaşların "Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakları"nı kayıtsız şartsız savunması görevi vardır.

Bu ama Kürdistan'a saldırı halinde olan

Türk ordusundaki erlere "savaşın aleti olmayın! Askere gitmeyin! Askere gitmek zorunda kaldığınızda Kürt kardeşlerine değil, sizi haksız bir savaşın aleti haline getiren komutanlara silahınızı çevirin" propagandasını yapma anlamına gelir. Bu zor ama onurlu bir görevdir... Haksız emperyalist savaşlarda komünist olanların tavrıdır.

Birinci dünya savaşında Bolşeviklerin Çarın komutanlarına karşı askerlere yaptıkları çağrıdır bu! Bu doğru duruş için çok sayıda Bolşevik kurşuna dizildi ama onlar susmadılar... Ancak bu şekilde Çarın iktidarı devrildi ve Proletaryanın ilk iktidarı dünya'da kuruldu.

Biz de bunu "savunuyoruz" demek yetmez, bunu savunduğumuzu bir dizi propaganda-ajitasyon malzemesi yaratarak göstermeliyiz.

Daha da öte tiyatrosunu, şiirini, müziğini, elindeki kurumlarda ezilen ulus ve azınlıkların dillerinden okuma yazmayı bir görev haline getirmeli, pratiğini ona göre düzenlemelidir.

Sonuç olarak; kısaca yeni dönemde neler yapmamız gerektiğini anlatmaya çalıştık.

Tüm yoldaşlar bu görevleri en iyi şekilde yerine getirmelidirler. Sınıf mücadelesinin yüce onuru bunu gerektirmektedir.

Biz Bolşevikler en ahlaklı insanlarız!

Bugün ve her zaman ahlaklı olmanın en temel ölçütünün, sermayenin egemenliğini yıkmak ve sınıfsız sömürüsüz bir dünya yaratmak için, fedakarca ve cesurca mücadele etmek olduğunu biliyoruz.

Bu göreve dört elle sarılmak için ileri!

Bolşevizmle yüklen, kazanacağız!

30 Temmuz 2006

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdi!

Üzerinde yaşadığımız yerkürenin bir bölümü Ortadoğu! Yıllardır emperyalistlerin ve bölgedeki gerici devletlerin kan gölüne çevirdiği alanlardan biri. Dünya'nın bir çok yerinde olduğu gibi emperyalistler ve yerli işbirlikçileri 'teröre' karşı 'barış' diyerek Ortadoğu'yu da savaş alanına çevirdiler.

Karşı devrim cephesinin 'terör' ve 'barış'tan anladığı nedir?

Emperyalist dünya için kendi sömürücü, talancı, işgalci, baskıcı düzenlerine karşı dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadele etmiş olması 'terör'dür. Emperyalist dünya her yerde aynı ortak dili kullanmaktadır. Bütün ülkelerde işçi sınıfı ve ezilenler bu dille karşılaşmaktadır. Dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı emperyalist dünya cephesi aralarındaki sürtüşmeleri bir kenara iterek ortak hareket etmektedir.

Ortadoğu'da yaşananlar buna bir örnektir. Siyonist İsrail devletinin Lübnan'a saldırısı karşısında emperyalistlerin ve bölgedeki gerici devletlerin tavrı bir kez daha açıkça ortaya çıkmıştır.

Onlar gerçek anlamda Ortadoğu'daki sorunların çözümünden ve gerçek barışın sağlanmasından yana değiller.

Emperyalistler ve bölgedeki gerici devletlerin adına çözüm ve barış dedikleri şey, gerçek anlamda halklar arasında düşmanlık körükleyen, emperyalist devletlerin ve bölge devletlerinin çıkarlarını koruyan işgalci bir çözümdür, barıştır. Çözüm dedikleri halkları birbirine düşman eden, işçi sınıfını bölen çözümdür.

Dünya'nın her yerinde olduğu gibi gerçek ve kalıcı barış, ancak 'barış'tan çok bahseden emperyalistlere ve emperyalizme bağımlı gerici devletlere rağmen, onların tümüne karşı çeşitli milliyetlerden dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların devrim mücadelesi ile kazanılacaktır.

Emperyalistlerin ve emperyalizme bağımlı devletlerin sahte 'barış'çılığına dur denmelidir!

"Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurtulunaamaz" — Lenin

Emperyalistlerin ve bağımlı devletlerin 'barışı', hakimiyetlerinin devamıdır, yeni saldırı, işgal, talan savaşları için hazırlıktır, işçi sınıfı ve ezilen halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin engellenmesidir!

Buna örnekler çoktur. İşte yakın tarihten bazı örnekler: Yugoslavya, Bosna-Hersek, Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan ….. ve daha bir çok bölgede yaşananlar…

Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar kurtuluşu ve özgürlüğü için örgütlenip mücadele ederek emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin sahta 'barış' palavralarını boşa çıkaracaktır. Gerçek barış, emperyalist dünya gericiliğinin düzeni devrimle yıkılarak sağlanacaktır.

Faşist Türk ordusu Lübnan'da.

TC devleti emperyalist cephenin bir parçası olarak, daha fazla söz sahibi olmak, paylaşılan pastadan pay almak için Lübnan-İsrail arasında barış sağlama bahanesi ile Lübnan'a asker gönderdi. TC devleti

tarihinde bir çok ülkeye asker göndermiş, emperyalist işgallere destek vermiştir. Türk devleti dışta emperyalist, işgalci, talancı bir siyaset izlemektedir. Bugün de Türk ordusunun Lübnan'daki emperyalist işgalde yer alması, bölgede barışın sağlanması için değil, emperyalist paylaşım pastasından pay almak ve emperyalist cephe içinde bugünden daha fazla kendisine yer edinmek vs. içindir.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve ezilen

halklar TC'nin bu işgalci, talancı, emperyalist saldırganlığını teşhir etmelidir.

TC devleti ve ordusu Lübnan'dan derhal çekilmelidir.

Ortadoğu'daki tüm sorunların, (Filistin, Lübnan, Irak vs…) çözümü emperyalist devletlerin, gerici devletlerin, karşı devrimci iktidarların değil; dünya proletaryasının ve ezilen halkların desteği ile Ortadoğu'nun çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve ezilen halklarının proleter enternasyonalizmi bayrağı altında ortak ve dayanışmacı mücadelesi ile gerçek anlamda çözülecek.

Irak işgali bir kez daha emperyalist ve gerici devletlerin, emperyalizme bağımlı Irak devletinin ülkedeki sorunları çözemeyeceği, akan kanı durduramayacağını gösterdi!

Irak'ta yerli gerici güçlerin desteğinde Irak'ı işgal eden başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler, Irak'ta barışı sağlama bir yana, savaş daha da boyutlanarak devam etmektedir. Her gün onlarca insan hayatını kaybetmekte, insanlar açlıkla karşı karşıya kalmakta, hastalıklardan yaşamını yitirmektedir.

TC devleti boş durmuyor!

Türk hakim sınıfları devleti Ortadoğu'daki gelişmelere, özellikle Irak/Güney Kürdistan'a kendi çıkarları temelinde müdahalede bulunmakta, gelişmeler sonucu ortaya çıkan ve de çıkabilecek fırsatları kullanmaya çalışmaktadır.

TC devleti dün olduğu gibi bugün de sınırları koruma ve sınırlardan PKK'nın sızmasını önleme bahanesi ile Kuzey Kürdistan'da ve Güney Kürdistan/Irak'da askeri operasyonlar düzenlemektedir. TC devleti sınır ötesi askeri hareketi kendisine hak olarak görmekte ve bu anlayış temelinde zaman zaman Güney Kürdistan'a askeri operasyonlar düzenlemektedir.

TC devleti Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğindeki Kürt ulusal mücadelesine karşı askeri operasyonlar düzenlerken, Irak'taki gelişmelerden de rahatsızlık duymaktadır ve Irak'a (Güney Kürdistan) askeri operasyonlar düzenlemektedir. TC devleti Güney Kürdistan/Irak'taki gelişmelerden rahatsızlığını sürekli dile getirmektedir ve Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulmasının mümkün olamayacağı, buna izin verilemeyeceğini sıkça dile getirmekte ve böylesi bir girişimin savaş ilanı için gerekçe olduğunu açıklamaktadır.

Kürdistan hakkında konuşulduğunda Kürdistan'ı parçalamış tüm devletler aynı ortak tavrı takınmaktalar ve bölgede bir Kürt devletinin kurulmasına izin verilemeyeceğini açıklamaktalar.

Tüm diğer sorunlarda olduğu gibi, Kürt ve Kürdistan sorunu da emperyalistlerin destek verdiği, Kürdistan'ı parçalayan gerici faşist devletlere karşı işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesi ile gerçek anlamda çözüme kavuşacaktır.

Çeşitli milliyetlerden, öncelikle Türk ulusundan işçiler, emekçiler!

TC devletinin ve ordusunun Ortadoğu'daki savaşta yer almasına karşı durun! Faşist TC devleti ve ordusunun Ortadoğu'dan elini çekmesi için mücadele edin!

Kuzey Kürdistan ve Güney Kürdistan'daki askeri operasyonlar durdurulsun!

Petkim işçisi geleceği için örgütlenmeli!

Aliağa Petkim İşçilerinin Eylemlerini destekliyoruz.

Temmuz ayının başında işyerinde üretimden gelen gücünü kullanan yaklaşık 1500 civarındaki PETKİM işçisi, hükümetin işbaşına getirdiği yöneticilerin işçileri zor durumda bırakan uygulamalarını protesto için iş bıraktı. Aslında bu durumun bir benzeri de BOTAŞ'ta yaşandı. Orada da 14 ve 20 Haziran tarihlerinde yaklaşık 2000 işçi kötü yönetimin yaptırımlarına karşı ikişer saatlik iş durdurma eylemleri yaptı. İşçiler eylemlerinde haklı, sendika ise mücadelesinde yetersiz kalıyor... Aslında İşçi Hareketinin andaki durumunda daha başarılı sonuçların alınması da çok zor. İşçi hareketi salt sendikal mücadele perspektifiyle afyonlanmaktadır. İşçi hareketi varolan burjuva reformist siyasetin ötesinde bir siyasetle buluşamamaktadır.

İşçi hareketi reformizm ve demokratizm lapalarıyla kandırıldığı sürece kalıcı başarıların elde edilmesi olağandışılığını koruyacaktır. İşçiler bir sınıf olarak kendi kurtuluşları için mücadeleye girmelidirler. Onlar burjuvaziden iktidarı tümden devralmaya aday olmalıdırlar. Onlar burjuva devlet aygıtını paramparça edip, kendi düzenlerini, sosyalist devletlerini kurmalıdırlar.

Ancak bu şekilde burjuvazinin işyerlerindeki hükümranlıkları son bulacak ve işçi sosyalist devletinin, evet kendisinin çıkarı doğrultusunda kendisi karar alarak çalışacaktır. Sömürü bitecek, çalışma zorunluluk olarak değil, gönüllü bir edim olarak sürdürülecektir. Ama daha oraya varmadan önce yapılacak çok iş var:

Önce örgütlü olunan sendikalarda devrimci işçilerin kendi muhalif gruplarının yaratılması lazım. Bu sendika bürokrasisini alaşağı etmek için olmazsa olmazın kendisidir. Petrol İş Sendikasında da olduğu gibi, işçilerin başına gelen işçi aristokratlarının 15-30 yıl yöneticilik yapması engellenmelidir. Biz diyoruz ki en fazla iki ya da üç dönem yöneticilik yapanın yerini yeni genç işçilere bırakması zorunludur. İşçi aristokratları kendileri gitmiyorlarsa, onları oradan aşağı indirip, işçiye yabancılaşmayan yeni ve genç yöneticilerin seçilmesini sağlamak gerekir. Ama bunun için de bir taraftan sendika içi devrimci fraksiyonların örgütlenmesi sağlanırken, bunun temeli olan işyerlerinde de Grev ve Mücadele Komitelerinin örgütlenmesi bir görevdir. İşyerindeki işçiler tarafından seçilmiş olan ve onların çıkarları temelinde hareket eden bu komite, şube genel kuruluna seçilecek delegelerin hemşerilik, mezhepçilik, milliyetçilik temelinde seçilen işçiler arasından değil, işçilerin çıkarının nerede olduğunu bilen ve öyle davranan işçiler arasından seçilmesini sağlaması gerekir. Çünkü bu delegeler hem şube seçimlerini belirleyecekler ve hem de genel merkez genel kurulu için üst kurul delegelerini seçeceklerdir. Dolayısıyla bu delegeler hem şube üzerinde etkili olacaklar ve hem de genel merkez genel kurulunda seçilecek yöneticileri belirleyecekler. Her işyerindeki işçi arkadaşlarımız kimi, neden ve nereye seçeceklerini çok iyi bilmelidirler.

Ama işçilerin kendi başlarına bu bilinci edinmeleri çok zordur. Bilinçli olmayan işçiler reformistler, hainler tarafından rahatlıkla aldatılmaktadırlar.

Bunu engellemenin yolu da, işyerinde sınıfın gerçek partisinin örgütlenmesidir.

Her işyerinde burjuva, burjuva-reformist, legalist, düzenin sınırları içerisinde kalarak işçinin ufkunu daraltan ve emperyalist sömürü sistemine onu eklemleyen bir parti değil, bir Bolşevik Partinin neferi olarak onu örgütlemek gerekir.

Bolşevik Parti, işyerindeki en seçkin işçiler içerisinden öne çıkan bilinçli olan, sosyalizm bilimini öğrenen ve daha da öğrenmeye aday olan işçiler tarafından gizli bir temelde oluşturulan hücreler temelinde kurulur.

Ancak böylesi bir öncü tarafından, bugün çıkarının nerede olduğunu tam bilemeyen işçilerin eğitilmesi, sosyalizm davasına kazanılması ve işçi hareketi içerisindeki reformistlere, legalistlere ve sermayenin temsilcilerine karşı doğru mücadeleye sevkedilmesi sağlanabilir.

İşte PETKİM işçisi, BOTAŞ işçisi bu görevi önüne koymalıdır.

Bugün işyerlerindeki belli olumsuzlukları aşmak için mücadele etmek mutlak gereklidir. Ama sorunu çözmenin yolu düzenin alaşağı edilmesindedir. Bugün AKP var yarın bir başkası... dün olduğu gibi. Sermaye düzeni çarkını döndürmeye devam etmektedir. İşte onların çanına ot tıkamak için "kendimiz için bir sınıf" olmalı ve ona uygun örgütlenmeliyiz!

Bunun için herkes karar vermelidir;

Ya ÖRS olacağız, ya ÇEKİÇ!

20 Temmuz 2006

Corus Yasan işçisi mücadele etti ve başarı kazandı!

Sakarya 1. Organize Sanayi Bölgesinde üretim yapan Corus Yasan Metal Sanayi ve Ticaret A.Ş. çalışanları 1 Haziran 2006 tarihinde greve çıktılar.

Esas olarak yabancı sermayenin elinde olan işyerinde patron tarafı işçilerin ücretlerinin enflasyon oranında arttırılmasını öneriyordu. Bunun kabul edilemeyeceği çok açıktı. Bu işçilerin Asgari ücret düzeyindeki bir ücretle kötü koşullarda yaşamaya devam etmesi anlamına geliyordu. Daha önceki yıllarda yapılan kötü sözleşmeler, bu kötü yaşam koşullarının nedeni idi ve artık işçiler bu ücretle çalışmaya hazır olmadıklarını yürütülen TİS görüşmelerinde açıkça dillendirdiler. Greve çok az zaman kala patronların ücret önerilerini yüzde 7'lere kadar çıkarması da Corus Yasan çalışanlarını ikna etmedi ve "Greve çıkmaktan başka alternatif kalmadı" diyerek, sendika üyelerinin grev için hazırlanması çalışmasını yaptılar.

Bu eğitimlerde Greve çıkılan işyerlerinde nelere dikkat edileceği, muhtemel saldırıların neler olabileceği ve hangi önlemler almak gerektiği üzerine fikir yarıştırdılar. 1 Haziran günü sabahın erken saatlerinde fabrika önüne gelen Sendika Yöneticileri ile birlikte Sanayi Bölgesini içerisinde alan bir Yürüyüş düzenlediler.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesinden sonra ilk defa DİSK'e bağlı bir sendika ciddi bir eylem yapıyordu bölgede. 12 Eylül darbesinden sonra, patronların, "DİSK bir daha buraya girmeyecek" şeklindeki yeminlerine rağmen, DİSK'in sendikası Sanayi Bölgesine girmiş ve sarı sendikaların ve sendikacıların öcü gibi korktukları bir grevi, disiplinli yürüyüşleriyle ve attıkları politik sloganlarıyla başlatıyorlardı. Aslında başka zaman devletin kolluk güçlerinin "izniniz var mı?" sorusunu bile sordurtmayan sendika yöneticileri ve işçiler, Sanayi Bölgesindeki işçilere bu eylemle büyük bir güven verdiler.

Saat 11.00'e geldiğinde fabrikanın kapısının önünde birikmiş olan işçiler ve onların dostları "Bu işyerinde grev vardır" pankartını asarak sloganlar eşliğinde Grevi başlattılar ve Grev Halayına durdular.

İşçiler grev boyunca disiplini elden bırakmadan sendika yöneticileriyle birlikte başarılı bir çalışma yaptılar. İşçilerin kendi aralarındaki ilişki kopmadan devam etti. Grev gözcüleri görevlerini yerine getirdiler. İşçilerin kararlılığını gören patronları, geri adım atarak, Temmuz ayının başında işçilere 1. altı ayda yüzde 16 zam yapmayı kabul etti. Sosyal yardımlarda da yüzde 25-45 arasında zamlar yapmayı kabul etti. İşçiler bu ve TİS'nin imzalanmasına karar verdiler. 3 Temmuz 2006'da tekrar işbaşı yaptılar.

Bu grev bir kez daha hak almanın mücadele ile gerçekleşebileceğini gösterdi.

Grevde öcü gibi korkan bazı sendikaların ve sendikacıların tersine, DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikasının kararlı tutumu son yılların en iyi örneklerindendir. Grev öncesi yüzde 10'lara bile ulaşamayan patronların bir aylık bir grev sonrasında yüzde 16'lara imza atması, verilen mücadelenin sonucu olmuştur. Corus Yasan işçisinin grevin başladığı gün bolca "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" şiarı yaşamla buluşmuş ve sonuç vermiştir. Tabii ki Corus Yasan işçisi devrim yapmamıştır ve buna da hazır değildir. Ama onlar bir adım atmışlardır. Dilenerek değil, mücadele ederek kazanılacağını bir kez gördüler ve bunu sanayi havzasındaki diğer işçilere de iyi bir örnek olarak sundular.

Sendikalara karşı genelde var olan güvensizliğin aksine, onlar istisnaların da olduğunu, işçinin ve sendikanın ortak çıkarlar için birlik olup mücadele ettiklerinde genel olarak yüzde 5-7 arasında biten sözleşmelerin aksine, yüzde 16'larla sözleşme yaparak yaşam düzeyinin daha iyi bir noktaya çekilebileceğini kendi deneyleriyle ortaya koydular; bu iyi bir sonuçtur. durumu sendikalarıyla konuşarak değerlendirdiler ve Grevin sona ermesi Şimdi görev sınıf bilinçli işçilere, öncüye düşmektedir: Corus Yasan işçisiyle bağlarını güçlendirmeli ve onların içerisinden en uygun olanlardan başlayarak sınıf bilincini aşılamalı ve onları sosyalizm davasına kazanmalıdırlar. Bunun öyle biriki sloganla olmayacağını biliyoruz. Bu iş uzun ve çetin bir iştir. Ama Devrimi yapmak, sosyalizme ulaşmak sağlam iradenin işidir. Bu mücadele onurlu bir mücadeledir. Bolşevik neferler fabrikaların partinin kaleleri oluncaya kadar azimli bir mücadele vereceklerini biliyorlar.

İşçiler Bolşevizmin Bayrağı altında birleşerek, Sermayeyi Yenecektir!

15 Temmuz 2006

12 Eylül; askeri faşist darbenin yıldönümüdür.

Çeşitli milliyetlerden Kuzey Kürdistan/ Türkiye işçi sınıfı, ezilen halkları, emekçileri bu günü unutmayacaktır. Hesabı mutlaka sorulacaktır, devrimle!

Askeri faşist darbenin bilançosu özellikle işçi sınıfı, emekçi yığınlar, köylüler, Kürt halkı için çok ağır oldu.

Aşağıdaki kimi verilere bakıldığında da askeri faşist darbenin sonuçları görülecektir. Bu verilerin darbenin açtığı tahribatların sonucunu tam yansıtmadığı da bilinmelidir. Burada verilen veriler askeri darbenin açtığı tahribatlarını gösteren küçük bir bölümüdür.

12 Eylül askeri faşist darbesi sonucu:

> 1 milyon kişi gözaltına alındı.

> 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.

> 7 bin kişi için idam istendi.

> 50 kişi idam edildi. (259 kişi için idam istendi.)

>Erdal Eren 17 yaşında olmasına rağmen, yaşı büyütülerek idam edildi.

> 30 kişi ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

> 14 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı.

> 30 bin kişi 'sakıncalı' görülerek işten çıkarıldı.

> 171 kişi işkencede katledildi ama daha yüzlerce katledilenlerin kayıtları bulunamadı.

> Yüzlerce insan psikolojik sorunlar yaşayarak intihar etti, aklını kaybetti.

> 3 gazeteci öldürüldü. 300 gazeteci saldırıya uğradı. 13 büyük gazete hakkında 303 dava açıldı. Gazetecilere toplam 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.

> 49 ton gazete, dergi ve kitap sakıncalı bulunarak imha edildi.

> 23 bin 667 derneğin, sendikanın faaliyetleri durduruldu.

> 937 film yasaklandı.

Vs. vs. ... (Kaynak: Evrensel gazetesi)

Bu liste çok daha uzatılabilir. Buradaki veriler bile faşist darbenin açtığı tahribatların boyutlarını göstermeye yeter.

Avukat Behiç Aşçı ölüm orucunda.

'Hukukun ve adaletin yok edildiği bir ülkede, yaşam hakkı için ölüm oruncundayım.' diyen Av. Behiç Aşçı 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishanede girişilen askeri operasyonla birlikte F Tipi Cezaevlerine geçişe karşı çıkarak başlayan ve daha devam eden Ölüm Orucuna destek vermek için 5 Nisan 2006'da Ölüm Orucuna başladı.

Av. Behiç Aşçı'nın hapishanelerdeki kötü koşulları değiştirmek için Ölüm Orucunu sürdüren devrimcilerin haklı taleplerini desteklemesi, devrimcilerin taleplerinden

yana olması olumlu ve örnek bir tavırdır. Av. Behiç Aşçı bu desteğini Ölüm Orucuna yatarak ta sürdürmektedir.

Ama ne yazık ki şu gerçeğin de altı çizilmelidir: Ölüm Orucuna karşı işçi sınıfı, emekçi yığınlar esas olarak duyarsız kalmıştır, kalmaktadır. Başlangıçta çok sayıda devrimci örgüt eylem içinde yer alırken, bugün iki örgüt, esasta bir örgüt (DHKPC) ÖO'cunu sürdürmektedir.

ÖO'cunun bugünkü koşullarda, işçi sınıfının ve emekçilerin desteğini almadığı koşullarda sürdürülmesi, tüm devrimci dayanışmacı öneriler ve eleştirilere rağmen sürdürülmesi yanlıştır.

Eylemin sürdürülmesi hakim sınıfları esas olarak rahatsız etmemektedir ve kamuoyu da oldukça duyarsız kalmaktadır.

Bombacı paşa…

Zaman zaman hakim sınıf iktidarlarının, devletinin, ordusunun, polisinin vb. bir çok açık ve gizli kurumunun onlar istemese de bazı 'marifetleri' kamuoyuna yansımaktadır. Bunların örnekleri çoktur. Mesela Susurluk olayı. İt izi ile At izinin nasıl birbirine karıştığı, devletin çıkarlarını korumak ve kollamak için hiçbir kural tanımadığı, kendisinin çıkardığı yasalara kendisinin uymadığının görüldüğü örneklerden biridir.

Devletin, hakim sınıfların temel politikası, yeter ki yapılanın kendi çıkarlarına uygun olsun. Gerisi kolay, işi kılıfına uydururlar. Bir başka ifade ile söylenirse, halkın deyimi ile 'minareyi çalan kılıfına uydurur'.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal mücadelesini, halkın ekonomik ve demokratik mücadelesini bastırmakla görevli olan faşist korgeneral Altay Tokat emekli olduktan sonra marifetlerinden birini itiraf etti. Kendi ifadesi ile 'hizaya getirmek amacıyla hakimlerin evlerinin yakınına bir-iki bomba attırdığını..' (Kaynak, 25 Ağustos, günlük basın) söyledi.

Bu yapılan devletin provokasyon yaparak, halkı korkutma, kandırma, kendisinin yaptığı bombalama vb. gibi eylemleri kimi örgütlere mal ederek, faşist saldırıları için temel oluşturmak için kullandığı örneklerden sadece biridir.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar açısından bilinmelidir ki sömürücü talancı burjuva hakim sınıfların devleti ve iktidarı varolduğu sürece bu gibi provokasyonlar, saldırılar vs. olacaktır.

Görev, burjuvazinin iktidarını devrimle ortadan kaldırmaktır.

Okullar açılırken…

Devletin eğitim sistemi sözde eşitlikçi, demokratik, laik görülse de, özde uygulama bunun tersidir.

Demokratik, bilimsel, anadilde eğitim, herkesin eşit olduğu bir eğitim imkanı yoktur.

Okullarda daha anaokulundan başlamak üzere bebelerin beyinlerine Türk milliyetçiliği, bir eğitim Türkün dünyaya bedel olduğu, yoğun biçimde Atatürk'ün ve kemalizmin düşüncelerinin genç beyinlere aşılandığı bir eğitim sistemidir.

Eğitim sisteminde okula başlama ile

birlikte çocuklar asker gibi yetiştirilmekte, sabahları öğrenciler sıraya dizilerek sınıflara alınmakta vs. Öğrencilere bu yapılanları sorgulama imkanı verilmemektedir. İstiklal Marşı ve And'ın sürekli söylenmesi de bu uygulamaya bir örnektir.

Ana dilde eğitim hakkı verilmemektedir. Eğitim hakim ulusun dili temelinde yapılmaktadır.

Eğitimde fırsat eşitliği de sözkonusu değildir. Sözde fırsat eşitliği var denmesine rağmen, gerçekte zenginlerle yoksullar için farklı eğitim fırsatları sözkonusudur. Zengin çocukları için zaten eğitim için devlet okullarına ihtiyaç yoktur. Zengin çocukları özel okullarda, özel üniversitelerde okumaktadır, özel öğretmenler desteğinde eğitim görmektedir. Her yıl liseyi bitirip herhangi bir üniversite veya yüksek okula giremeyen yüzbinlerce öğrenci, herhangi bir yüksek okula girebilmek için çok pahalı olan özel dershanelere girmektedir. Eğitimdeki fırsat eşitliğini, eğitim düzeyini fırsat bilenler ise öğrencileri soymak için dershane açmaktalar ve açılan ders-hane, katılan öğrenci ve öğretmen sayısı yıldan yıla artmaktadır. Aşağıdaki veri-ler eğitimdeki eşitsizliğin sonucunun bir göstergesidir.

1975-1976'da 157 dershane ve dershanelerde 45.582 öğrenci, 1.383 öğretmen varken; 2005-2006'da 3.620 dershane ve dershanelerde 800.000 öğrenci, 51.692 öğretmen bulunmaktadır. Sadece İstanbul'da bugün 331 dershane bulunmaktadır. Dershanelerin önemli bölümü dört ilçede bulunmaktadır: Kadıköy'de 54, Bakırköy'de 42, Ümraniye'de 23, Pendik'te 19.

Herkese demokratik, özgür, bilimsel, eşit, parasız, anadilde eğitim hakkı!

"İdamları imzalarken elim titremedi"

Bu sözlerin sahibi 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün başı şimdi emekli olan faşist Kenan Evren'dir.

Faşist Kenan Evren'in bu söylemleri yeni değildir. Daha önce de "asmayalım da besleyelim mi?" diyerek devrimcileri darağacına gönderen, işkencehanelerde katlettiren cuntanın başı Kenan Evren'di.

Faşist Kenan Evren basına verdiği her demeçte, katıldığı her televizyon programında, darbeden pişmanlık duymadığını, idam kararlarını verirken elinin titremediğini tekrar etmektedir.

Faşist Kenan Evren gibilerinin, savundukları burjuva düzeninin işçi sınıfına ve ezilen halklara, devrimcilere, komünistlere … karşı işledikleri barbarlıkların hesabı mutlaka işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimle sorulacaktır!

Farklı sese izin yok!

Muğla Üniversitesinde katıldığı toplantıda Kenan Evren'in "İdamları imzalarken elim titremedi" demesine üniversite yayınında "Çalıştığım üniversitenin darbeciye kucak açmasından utanıyorum" diyerek öğretim üyesi Ydr. Doç. Dr. Dilek Hattatoğlu haklı bir tepki gösterdi. Bunun üzerine üniversite yönetimi harekete geçip Dilek Hattatoğlu'na ceza verdi. Çalıştığı üniversitede uyarı cezası verildi ve doçentlik kadrosu yenilenmedi. Bu örnek bile eğitimin, üniversitelerin ne kadar 'demokratik' olduğunu (daha doğrusu demokratik olmadığını) göstermektedir.

“Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz.”

— Lenin —

BOLŞEVİK PARTİ

Dünya emperyalist sistemi, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların ortak can düşmanıdır. Emperyalizm dünyayı barbarlığa sürüklüyor!
Emperyalizmin
tek gerçek alternatifi
proleter dünya devrimi,
sosyalizm-komünizmdir!
Ya BARBARLIK,
Ya SOSYALİZM!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist savaşlar ve emperyalist savaş tehlikesini bir daha dönmemecesine tarihe gömmek için tek yol vardır: Emperyalist savaşların kaynağını kurutmak. Emperyalist savaşların kaynağı, bizzat emperyalist sistemin kendisidir. Emperyalizm proleter dünya devrimi ile tarihe gömülmedikçe, savaş tehlikesi ortadan kalkmayacaktır.

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist savaşları yoketmek, emperyalizmin karakter değiştireceğini sanmak, emperyalizmin sağduyusuna seslenmek ile, burjuva pasifizmi ile mümkün değildir.
Emperyalist savaşları
yok etmenin tek yolu,
emperyalist dünya sistemini
devrimci savaşlarla yıkmaktır.
Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı devrimci savaş!

BOLŞEVİK PARTİ